

Počitnice so tu. Sneg je tudi prišel. Je sploh še kaj lepšega...?

Papir je premalo

Na 12. strani tokratne številke objavljamo majhno anketo, ki sta jo naša sodelavca naredila med mimoidočimi po šišenskih ulicah. V učenem jeziku bi torej lahko rekli — šlo je za slučajni izbor, pa čeprav je zajela anketa veliko, veliko premalo ljudi, da bi za vzorec, ki v njej nastopa, lahko rekli, da je značilen, reprezentativen.

Morda so vse te besede le slaba tolažba, kajti v našem primeru bi kar radi videli, da odgovori, ki smo jih slišali od anketirancev, ne bi bili reprezentativni. Zakaj? Preprosto zato, ker so zgovoren dokaz za trditev: samoupravnim aktom, ki smo jih hiteli sprejemati pred 1. januarjem, smo zaenkrat vdahnili le papirno razsežnost.

Naglica (marsikje že kar panika), ki je bila značilna za zadnje dni starega leta, je bila, vsaj kar se tiče sporazumov v zvezi z razporejanjem dohodka in delitve osebnih dohodkov, do neke mere razumljiva: prvič zaradi tega, ker so vsi čakali, da bi vendarle nek zlomek izdelal ustrezne akte, ki bi jih bilo moč »priređiti« za konkretne delovne organizacije — pa se je to čakanje in vzorčne rešitve tako zavleklo, da je zmanjkalo časa za lastne izdelke (ki so, resnici na ljubo povedano, lahko edini resnično pravi temelj novim odnosom). Drugič pa zato (tu mislimo na paniko), ker je bila vsaj z besedami oznanjena dokaj neprijetna sankcija za tiste, ki sporazumov v določenem roku ne bi sprejeli: prehod na zajamčene osebne dohodke (ki so,

kljub lepemu zvenu, vendarle precej nižji od običajnih)...

Kadar pa grozi suša našim plačilnim kuvertam, se ve, takrat se vsi zavedamo, da gre zares. In zato lahko danes ugotavljamo, da so samoupravne akte sprejeli v veliki večini organizacij.

Samo — kakšni so ti akti? So bili napisani tako, da odražajo življenje, delo in odnose v posameznih okoljih, ali pa gre za umetne abstrakcije, ki že na prvi pogled (neredko zaradi naravnost absurdnih elementov) kažejo, da so bili spisani zaradi aktov samih?

V prenekateri organizaciji tečejo te dni (uradne in neuradne) polemike o sami smotrnosti izmišljanja nekkih meril, ki naj bi v kuverte zložila le toliko denarja, kolikor je vloženega dela in rezultatov le-tega. In če se takšni pomisleki pojavljajo, potem se predvsem zaradi konkretnih neumnosti, ki so jih v akte zapisali naglica, neznanje ali pač zgolj strah, da bi kdo morda le ne zaslužil preveč.

V takšnih delovnih organizacijah so torej smisel zakona o združenem delu zgrešili: z več in boljšim delom do večjega dohodka in s tem večjih osebnih dohodkov. Za akte, ki bi sledili temu geslu, bi zagotovo z veseljem glasovali prav v slehernem delovnem okolju.

Toda takšnih papirjev, kot smo slišali v anketi, žal ni veliko — zato bo potrebna akcija družbenopolitičnih organizacij, zlasti ZK in sindikatov, ki naj bi priskočile na pomoč povsod tam, kjer je kaj zdrsnilo.

Ne kot kontrolorji — kot oporniki...

Vsebina:

- STRAN 2: Volitve pred vrati
- STRAN 3: Participacija
- STRAN 4: Jasno začrtan cilj
- STRAN 6: Oskrbnine v VVU — nove cene
- STRAN 7: Asfalt na Večni poti
- STRAN 8: Pisma bralcev
- STRAN 9: Problematika telesne kulture
- STRAN 11: 10 let šolskega centra RSNZ v Tacnu
- STRAN 12: Naša anketa
- STRAN 13: Dispanzer za borce NOV
- STRAN 14: Obisk na domu

NOVOLETNO SREČANJE ŠIŠENSKIH BORCEV

(MLV) Kakor vsako leto je tudi konec decembra v restavraciji hotela Ilirija občinska skupščina priredila svečani sprejem za nosilce spomenice 1941, narodne heroje, španske borce in predvojnne komuniste, ki živijo v Šiški. Na tem srečanju je v kulturnem programu nastopil Slovenski oktet in s priložnostnimi recitacijami gledališki igralec Rudi Kosmač. Ob tej priložnosti je predsednik mestnega odbora ZZB NOV generalpolkovnik Rado Pehaček podelil državna odlikovanja, in sicer red dela z rdečo zastavo Francetu Puterlu, Citi Bole in Francetu Cankarju, red republike s srebrnim vencem pa dr. Vladu Benku, Fani Lesar in Emi Škoporc.